

Met de Bijbel de jongens met de messen te lijf

Ik herinner me het jongerengeweld uit St. Louis, de stad in het Amerikaanse Midwesten waar ik ooit woonde. Honderden arme, jonge, zwarte mannen schoten elkaar dood; het was een wraakoefening die nooit eindigde. Maar hoe kon dat nu? Hoe konden mensen zo achteloos omspringen met andere levens? Ik vrees dat de verklaring in het economische moet worden gezocht; mensenlevens hadden geen waarde meer.

In 2021 vonden er in Rotterdam veertien steekincidenten in drie weken tijd plaats. De daders en slachtoffers waren kinderen, minderjarig. Soms werden er dertienjarige jongetjes aangehouden. De Rotterdamse burgemeester Aboutaleb benadrukte dat het geweld niet is toegenomen sinds 2019, maar ik denk dat hij op die manier slechts de nagedachtenis aan al die jaren burgemeesterschap probeert te redden. In twee coronajaren bleven er niet zoveel maanden over met straatleven en ontmoetingsgelegenheden. Desondanks wisten de jongeren elkaar net zo vaak te verwonden.

Te midden van een oorlog en een pandemie stemmen we aankomende week voor een nieuwe gemeenteraad. Ik heb de gewoonte om u bij elke verkiezing te laten weten waar mijn stem op is gevallen, omdat ik meen dat wij, opinieschrijvers die achteroverleunend, pijprokend en vol cynisme en ironie wekelijks vanuit de salon de wereld beschouwen, eens in de zoveel tijd kleur moeten bekennen en ergens vóór moeten kiezen.

In Rotterdam heeft rechts het stevigste antwoord op criminaliteit. VVD en Leefbaar Rotterdam hebben veiligheid hoog in het vaandel staan, denk aan de 'patseraanpak' en preventief fouilleren. Maar daar houdt het op. In de samenvatting van het VVD verkiezingsprogramma zocht ik op andere ideeën voor de 'jeugd' en vond 'jeugd'zorg', 'jeugdoverlast' en 'jeugdcriminaliteit'. Bij 'onderwijs' ging het over gastlessen van de politie op school. Leefbaar Rotterdam wil desnoods bij ouders thuis op zoek gaan naar messen.

Op rechts doet men nog steeds alsof die jongeren uit de lucht komen vallen en het probleem op te lossen is door hen weg te jagen met 'mosquito's' (stoorzenders die irritante hoge tonen versprei-

den), door preventief te fouilleren en meer camera's in te zetten in plaats van naar de oorzaken van het jongerengeweld te kijken. Alsof de wijk en het onderwijs niet onder de gemeentevallen. Het komt me plots zó mager over, dat ik er niet meer op wil stemmen.

Nee, voor preventie moeten we linksaf, naar GroenLinks en D66. Ik leerde GroenLinks-wethouder Judith Bokhove persoonlijk kennen toen voor onze deur het zoveelste verkeersongeval plaatsvond - deze keer was er een jonge man doodgereden. De wethouder wilde niet alleen de hufters uit hun autootjes jagen, ze wilde ook de stad veranderen in één groot woonerf, met groene wandelpaden, kinderen die op straat spelen, minder fijnstof en minder lawaai en hooguit in de kantlijn wat 30 km-per-uur-verkeer. Ik wil wel in haar groene stad wonen. Maar is deze voor iedereen leefbaar?

Maar deze partijen zijn ook de belichaming van de gentrificatie. Want in de straten net achter onze deftige herenhuizen willen de mensen maar één ding: gewoon voor de deur parkeren om 's ochtends om zes uur op

Rechts doet nog steeds alsof criminele jongeren uit de lucht komen vallen

tijd richting industrieterrein of verpleeghuis te vertrekken voor de vroege dienst. Menig Surinaamse ondernemer vertrekt nu uit de stad, mede omdat zijn oudere klant er niet meer kan parkeren. Er staat een tiental vrolijke Pinterest-bakfietslammachiato-ondernemers te springen om zijn plaats in te nemen. Dat is óók GroenLinks.

'Leefbaar' betekent niet voor iedereen hetzelfde.

In mijn electorale wanhoop wend ik mij tot de christelijke partijen. Dat doe ik eigenlijk steeds vaker. In Rotterdam is de kerk dé kracht tegen gentrificatie. De kerk mengt de noordelijke en zuidelijke stadsdelen, zwart met wit, is fris behoudend en principieel. Ik heb vertrouwen dat zij oog hebben voor zowel de arbeiders als de hipsters en wanneer je zoekt in hun verkiezingsprogramma op 'jeugd', vind je niet alleen overlast en criminaliteit maar ook 'jeugdactiviteit' en 'jeugdtegoed', wat in feite inhoudt dat arme gezinnen cash geld krijgen om hun arme kinderen iets minder arm te maken. Of die extra Rotterdamse kinderbijsand echt werkt? Wie weet. Maar duidelijk is dat er meer nodig is dan politieoptreden en strafrecht. Als iemand een antwoord heeft voor de jongeren met grote messen, zijn zij het. Desnoods met een Bijbel. Ik stem ChristenUnie.

Rosanne Hertzberger is microbioloog.

